

infann sig gumman, spetsarna ompackades, och gumman for glad i hågen söderut.

Då professor Mortimer Agardh blev riksdagsman, började för oss pojkar en gyllene tid, efter vilken följde dystra dagar till dess nästa riksdag återförde farbror Mortimer. Aldrig har väl någon så omhuldat och skämt bort barn, som han gjorde det med oss. Han gick med oss på teatern och på cirkus, kom en djurtämjare eller en trollkonstnär till staden, genast skulle vi dit. Mötte han oss ute, tog han oss genast med på kondis. När Victoria Regia första gången blommade i Stockholm, fick han höra det och förde oss ut att beskåda den underbara blomman. Men det var vid julen, som hans kärlek till oss pojkar visade sig i sin högsta glans. Leksaker, tennsoldater, roliga böcker, kälkar och skridskor, med ett ord allt som kan fröjda en pojke, flödade ur hans frikostighets ymnighetshorn. Men han hade också allvarliga och tillrättavisande ord, om han, som naturligtvis ofta hände, såg någon drumlighet eller elakhet hos de unga.

Underligt är därför ej, om för oss ännu som gubbar näst efter våra föräldrar farbror Mortimer står som barndomens käraste minne. Det var alltid meningen att den andre av oss skulle i Lund hos honom och i hans hem fullgöra sina akademiska studier. Till hela vår familjs oändliga sorg avled vår käre vän dock redan 1862.

Professor Jakob Agardh, vida känd såsom sin tids störste algeolog, efterträdde sin kusin som representant för Lunds akademi i prästeståndet. Vi hade dock redan innan han kom till Stockholm fått röna ett prov på vänlighet från honom. Då föräldrarna efter ett besök i Skåne 1858 återkommo till Stockholm, medförde de ett större exsickat skånska fanerogamer, samlade och bestämde av honom. Stolta över gåvan, införlivade vi växterna med vårt herbarium, textade på lappar pry-